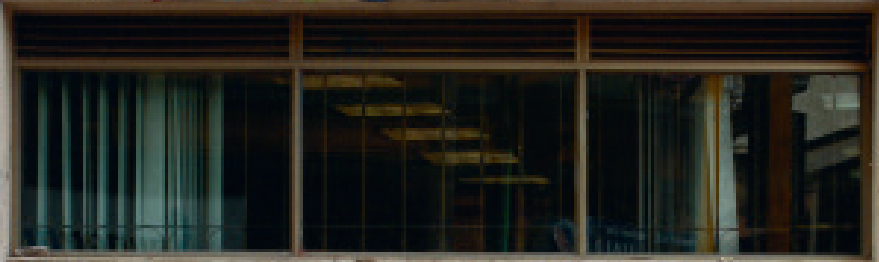

Instituto
DESARROLLO URBANO
ALCALDIA MAYOR SANTA FE DE BOGOTA

Para los

U.P.N.U.C.M.C.A.

POLICIA

Ai Ferri Corti

INDHOLDSFORTEGNELSE

- 03 **Leder**
Kan fredsforhandlinger bruges til at opnå fred?
- 04 **Colombia**
Uden grundlæggende forandringer bliver der ingen fred
- 08 **FARC**
Farc's julegave til Præsident Santos
- 10 **Oversigt**
Hvor står Colombias venstrefløj
- 12 **Interview**
Vi er en bevægelse med mange ansigter
- 16 **Fighters+Lovers**
Slutter krigen, når pengene slipper op?
- 18 **Baskerlandet**
Fredsforhandlinger eller ensidig våbenhvile?
- 22 **Fillippinerne**
Er fred i Fillippinerne en mulighed?
- 24 **Vestsahara**
Krig eller fred i Vestsahara?
- 28 **Nekrolog**
Aktivisten Poul Møller

Kan fredsforhandlinger bruges til at opnå fred?

Kan fredsforhandlinger bruges til at opnå fred?

Der er i øjeblikket fredsforhandlinger i gang mellem den colombianske oprørsbevægelse FARC og landets regering, for at afslutte 50 års borgerkrig. Forhandlingerne foregår i Havana, Cuba, og Internationalt Forum har besøgt forhandlingerne og fulgt oprørernes overvejelser og resultater.

Det er anledningen til dette temanummer af GAIA, der ser nærmere på en række fredsprocesser rundt om i verden og venstrefløjens strategier og resultater. Kan oprørsbevægelser, der slås mod undertrykkende statsmagter og imperialistiske krigsmaskiner, bruge fredsforhandlinger på magthavernes præmisser til andet end at overgive sig og lægge håbet om forandring på hylden? Kan fredsforhandlinger med undertrykkende regimer og besættelsesmagter bruges til at opnå fred og retfærdighed?

Vi har også talt med Colombias nye voksende venstrefløjs-paraplybevægelse om perspektiverne for en fred, der reelt kan give plads til forandring og sætte en stopper for mange års brutal undertrykkelse af fagforeningsfolk, studerende, bønder og alle andre, der slås mod magthaverne. Kan de folkelige bevægelser i et land som Colombia bruge fredsprocessen til at presse sine krav igennem, og til at samle kræfter og organisere sig?

For de latinamerikanske nabolande og det "latinamerikanske forår", hvor stærke folkelige bevægelser de sidste 10-15 år har sat socialisme og demokrati på dagsordenen i en række lande, er Colombias politiske skæbne vigtig. Derfor støtter bl.a.

Venezuela, Cuba og Brasiliens regeringer aktivt fredsprocessen.

Og hvad betyder Latinamerikas politiske forandringer for colombianernes mulighed for at slippe ud af det jerngreb, de stadig holdes i af landets politiske og økonomiske elite, med hjælp fra paramilitære grupper og med støtte fra USA? Samtidig ønsker Colombias mest aggressive fjender af fredsprocessen, med ekspræsident Uribe og hans politiske højrehånd Zuluaga i spidsen, at skrotte forhandlingerne og optrappe krigen. Måske for at forhindre, at Colombia slutter sig til de latinamerikanske naboer, hvor større latinamerikansk enhed uden om USA er en fælles strategi.

GAIA ser denne gang også nærmere på fredsprocesser i Vest Sahara, i Filippinerne og i Baskerlandet og det gennemgående dilemma der ligger i at forhandle sig til frem til fred med social retfærdighed med en modpart, som hverken ønsker fred eller retfærdighed. Hvornår er fredsforhandlinger en anti-imperialistisk kampform, der gavner befolkningernes mulighed for at kaste magthaverne på porten og regere selv?

GAIA udgives fire gange årligt af Internationalt Forum (IF). IF er en ungdomsorganisation, der siden 1970 har lavet oplysningsarbejde om fortrinsvis den tredje verden, indsamlingsarbejde til folkelige organisationer og frihedsbevægelser, protestkampagner mod krænkelser af menneskerettigheder samt udsendt unge til arbejde i folkelige organisationer i den tredje verden. Geografisk er arbejdet koncentreret om Latinamerika, Mellemøsten, Sydøstasien, EU og Baskerlandet.

Redaktion:
Anne Rehder, Elisabeth Skarðhamar Olsen, Esben Frost, Kristian Laursen, Maiken Guttorm, Morten Ranum, Lars Gaardsøe

Artiklernes indhold udtrykker ikke nødvendigvis redaktionens holdning.

Oplag: 1500
Tryk: Eks-Skolens Trykkeri ApS.
ISSN: 0908-2492

Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N
Tlf: 35 37 18 89

gaia@internationaltforum.dk
www.internationaltforum.dk

Medlemskab af IF inkl.
GAIA-abonnement: 100 kr. pr. år.
Særskilt abonnement: 200 kr. pr. år.

Uden grundlæggende forandringer bliver der ingen fred

Generelt er der positive elementer i de foreløbige aftaler, selv om regeringen ikke grundlæggende har ændret holdning. Dens mål er stadig ikke egentlige forandringer, men at oprørsbevægelsen overgiver sig. Det mener Iván Márquez som er forhandlingsleder for oprørsbevægelsen FARC.

AF CHRISTINE LUNDGAARD, AMÉRICAGRUPPEN

Vi har fanget Iván Márquez i en pause i fredsforhandlingerne som finder sted i den cubanske hovedstad Havana, og spurgt ham om hvordan det er gået med forhandlingerne indtil videre, og hvilke forhåbninger han har for den videre fredsproces. Parterne er nået til enighed om de to første punkter i forhandlinger, der handler om hhv. jordspørgsmålet og politisk deltagelse.

Hvad handler den nye aftale om politisk deltagelse om?

Den handler om at åbne døren for, at borgerne kan have indflydelse på statens beslutninger og udtrykke sine politiske holdninger: at der åbnes en dør for, at særlige grupper kan deltage i demokratiet og vælge sine egne repræsentanter til kongres og senat; en modernisering af valgsystemet, som skal moderniseres og automatiseres, for at undgå de svagheder det har nu, hvor svindel og korruption er en integreret del af det; strukturelle politiske reformer for at indføre demokrati.

Hvordan kan colombianerne i fremtiden udtrykke sine holdninger uden at sætte livet på spil?

De sociale bevægelser og organisationer skal have indflydelse. Dørene skal åbnes for, at folk kan udtrykke sig. Et vigtigt resultat af aftalen er en lov-mæssig garanti for oppositionen. Men fordi vi ikke kunne nå til enighed i forhandlingerne, og for at debatten ikke skulle trække alt for langt ud, vil vi senere invitere alle de politiske partier til at diskutere, hvordan garantien præcist skal udformes. Vi tror, det er en god måde at arbejde på, som forhindrer, at vi forhandler uden at nå nogen vegne.

Et andet vigtigt resultat er, at regeringen har anerkendt, at de sociale bevægelser og organisationer på samme måde bør have rettigheder og garantier. At de kan udtrykke sin utilfredshed og opposition til systemet uden at blive forfulgt, overvåget, stemplet

som guerilla, eller skudt på af uropolitiet. Det mener vi, er et stort skridt fremad. Der er også taget initiativ til, at de sociale bevægelser mødes i nærmeste fremtid, i et bredt fælles forum, hvor de diskuterer, hvad en sådan lov med garantier til den politiske opposition i Colombia, bør indeholde. Det er også et vigtigt fremskridt.

Hvad er ellers vigtigt?

Vi har en række forventninger, som det vil kræve meget arbejde og beslutsomhed at gøre til virkelighed. For eksempel en redefinition af de væbnede styrkers rolle. Efter en fremtidig fredsftale har vi brug for en reduceret hær med en ny rolle. Hvad har vi brug for 500.000 mand under våben til, hvis der er fred, og Colombia ikke er indblandet i internationale konflikter? Regeringen ønsker ikke at diskutere de væbnede styrkers rolle. Vi mener, samfundet og staten skal amfilitariseres. At Colombia én gang for alle bør skrotte Den Nationale Sikkerhedsdoktrin om "den interne fjende". Og samtidig må regeringen love én gang for alle at sætte en stopper for statens paramilitarisme.

Hvis regeringen går med til at sætte gang i forandring på disse områder, vil det bane vej for en fælles forståelse. Men som sagerne står nu, er det ikke muligt i Colombia at være i politisk opposition til regimet. Svaret mod politiske modstandere er et ladt gevær, militære operationer og undertrykkelse. Så stærk undertrykkelse, at det til tider har handlet om regulær udryddelse af sociale bevægelser, som det skete da 5.000 medlemmer af La Unión Patriótica (politisk venstrefløjsparti, som opstod i 80'erne efter fredsforhandlinger mellem FARC og Colombias daværende regering, red.) blev dræbt. Den situation skal ændres, før den væbnede oprørsbevægelse får tilstrækkelig tillid til at begive sig videre ad den legale politiske vej. Emnet er så komplekst, at det måtte skubbes til senere. Og så er der nedlæggelsen af våbnene. Også et indviklet tema, som ikke handler om, at guerillaen skal aflevere sine våben nu. Men i en situation, hvor der er fred og social retfærdighed, hvor der findes et klima af forsoning, så vil der ikke længere være brug for de våben.

Andre spørgsmål, der er blevet berørt, er: Hvordan skal vi deltage i kongressen? Hvordan skal oprørsbevægelsen få adgang til medierne og mulighed for at sige tingene, som de er? Vi ønsker, at den offentlige og lokale ejendomsret til medierne skal gå før den private ejendomsret. Lige nu er 90 % af Colombias medier i private hænder. Medierne og adgangen til dem bliver nævnt i den foreliggende aftale, men ganske overfladisk. Vi er ikke nået til enighed om det konkrete endnu, det er også lagt

på is til senere. For når vi taler med regeringen, svarer den at 'det går ikke at berøre de emner, for så vil ejerne af de colombianske medier og de store finansgrupper ødelægge os'. Det siger de. Ikke åbent, men de siger det på de lukkede møder. Og vi må spørge, hvor er demokratiet henne her? Er det ikke essensen af demokrati, at medierne fungerer? At regeringen ikke skal spørge eliten om lov, før den mener noget? Sagen er, at ejerne af de store medier i Colombia er så magtfulde, at de kan skade regeringen alvorligt.

Et andet krav vi har er, at der indføres en pligt til at spørge befolkningen, inden store projekter sættes i værk. Ligesom man allerede gør med de oprindelige folks samfund. Hvis et megaprojekt skal i gang i et bondeområde, så skal bønderne også spørges. Hvis projektet får for store miljømæssige konsekvenser, så kan lokalbefolkningen udtrykke deres holdning og enten stoppe projektet eller kræve, at der bliver taget hånd om konsekvenserne.

Generelt er der positive elementer i de foreløbige aftaler, selv om regeringen ikke grundlæggende har ændret holdning. Dens mål er stadig ikke egentlige forandringer, men at oprørsbevægelsen overgiver sig.

Men begge parter har udtrykt stor optimisme efter den seneste aftale?

Ja, det er der også grund til. At regeringen nægter at offentliggøre hele aftalen er da et tegn på, at der er gode ting. Regeringen burde være stolt af at åbne en dør for demokrati i Colombia og for større deltagelse fra borgerne. Stolte af at forbedre valgsystemet og reformere retsvæsenet.

Hvilken betydning har de seneste store protester og demonstrationer haft for denne runde af forhandlingerne?

For os har det været fantastisk, det der er sket. Vi ønsker, at fredsforhandlingerne skal hænge sammen med den folkelige mobilisering. Og det er de kommet til.

Hvordan er det lykkedes?

Først og fremmest pga. de forfærdelige forhold, befolkningen lever under. Folk er vrede. Landbefolkningen lider under regeringens økonomiske politik vendt imod bønderne. Frihandelsaftalerne, som gør, at den lokale produktion smadres, markedet invaderes af langt billigere produkter andre steder fra, og bønderne ruineres. Bønderne lades i stikken uden muligheder for støtte til deres produktion, sådan som der er i USA. Så USA invaderer markedet med konkurrencedygtige priser, som man siger. Folk vil hellere købe til en billigere pris, og det ødelægger landbruget og den nationale produktion. Folk er i en desperat situation.

Og der er et andet aktuelt problem, og det er afhændelsen af Colombias jord til udenlandske selskaber. Der er et akut behov for at sætte en grænse. Jorden opkøbes af transnationale selskaber, som med ulovlige metoder kommer i besiddelse af tusindvis af hektar til megaprojekter, biobrændsel, skovprojekter, og har blikket rettet mod Colombias undergrund. Regeringens politik er at åbne landet endnu mere op for udenlandsk kapital.

Samtidig med at regeringen har forhandlet med FARC, har den været tvunget til at forhandle direkte med de strejkende bønder?

Ja, og vi har sagt til regeringen: Vi har diskuteret jordspørgsmålet med jer. Vi foreslår, I nu bliver færdige med jeres forhandlinger med bønderne. Lyt til bøndernes krav, og så inkluderer vi resultaterne i vores fælles aftaler. Regeringen har indtil videre sagt til nej til det. Men som sagt er vi utrolig glade for, det er lykkedes at føre forhandlingerne på samme tid,

som der er mobilisering i gaderne. Det presser virkelig regeringen.

Har det hjulpet de folkelige protester, at der er fredsforhandlinger på samme tid?

Ja bestemt. Og vi har opnået nogle resultater, der klart gavner den sociale bevægelse. Samtidig er det en torn i øjet på regeringen, at guerillaen er blevet en stemme for de protesterende bønder, og at vi også protesterer over mord, fængslinger og falske anklager mod de strejkende. At vi offentligt protesterer lige nu, hvor regeringen inviterer mineindustrien og det transnationale canadiske selskab Anglo Gold Ashanti ind på et territorium, hvor folk i generationer har udfoldet hele deres liv og deres traditioner. Nu skal folk smides ud af området, for at selskabet kan komme ind og udnytte undergrunden og forurene vandet. Befolkningen har ført en hård kamp mod megaprojekterne i deres område, og vi støtter dem i deres krav.

Er det blevet nemmere nu med fredsprocessen, eller har I altid gjort det?

Det har vi altid gjort. Men nu når det meget længere ud. Man må ikke undervurdere den talerstol og den platform, Havanna har været for os, til at tage del i debatten og forbinde os med aktuelle problemer.

Hvis det skulle ske, at fredsprocessen mislykkes, hvilke resultater mener du så, forhandlingerne har givet på nuværende tidspunkt?

Forhåbentlig når vi ikke dertil, hvor fredsprocessen bliver afbrudt. Vi gør os store anstrengelser for, at det ikke sker. Men jo, der har været alvorlige kriser, primært pga. ensidige beslutninger fra regeringen, som den ikke har aftalt med os ved forhandlingsbordet.

Jeg tror, fredsprocessen har bidraget til at bedstgøre de folkelige og sociale bevægelser i Co-

lombia. Vi har fremført nogle minimumskrav, som folk har brugt til at føre deres kampe ud fra. De platforme for social kamp kan bruges til at skabe det politiske alternativ, der er brug for. Hvis denne regering ikke ønsker fred, må vi finde det politiske alternativ på en anden måde og forsøge at oprette en ny regering for et nyt Colombia. En sådan ny regering skal være resultatet af en bred fælles front, som opstår ud af alle de protester og sociale kampe, vi ser nu. Som stiller op til valg og vinder, og som indkalder til en fredsproces og en ny grundlovgivende forsamling.

Hvorfor er en grundlovgivende forsamling så vigtig for os? For det første skal den være resultatet af en ny bred politisk aftale. Vi ønsker, den skal afgøre alle de spørgsmål, der ikke bliver afgjort ved fredsforhandlingerne. Det gælder politiske reformer, et nyt valgsystem, udvidelsen af demokratiet, de væbnede styrkers rolle, adgangen til medierne og reformerne af justitsvæsenet.

Den grundlovgivende forsamling skal give freds-aftalerne legal beskyttelse, sådan at ingen fremtidig regering kan ændre det, den grundlovgivende forsamling har vedtaget.

Det er vigtigt for at skabe tillid, først og fremmest blandt oprørerne, til at tage de skridt, der venter, hen imod at våbnene kan nedlægges. Det kan de den dag, aftalerne bliver ført ud i livet, hvor regeringen implementerer det, der er aftalt. Historisk har regeringerne altid snydt og bedraget. Så vi må se, at forandringerne reelt sker. Så er våbnene ikke længere nødvendige.

Et vigtig sejr i forhandlingerne er, at regeringen accepterer, at der er temaer, vi skal have løst senere, selv om vi er uenige nu. Så vi siger – med et glimt i øjet – at det vigtigste i freds-aftalerne er de spørgsmål, der er lagt på is og ligger og venter. Der ligger fundamentet for en varig fred i Colombia. Uden grundlæggende forandringer bliver der ingen fred.

FARC's julegave til Præsident Santos

AF NAZIH RICHANI

For ikke så lang tid siden blev den colombianske regeringsdelegation og FARC enige om anden ud af fem punkter på deres forhandlingsprogram: den del der handler om politisk deltagelse. Sammen med den foregående aftale om landspørgsmålet øger denne aftale forventningerne til at fredsprocessen er på vej i den rigtige retning, samt giver forhåbninger om at en endelig aftale står nærmere end nogensinde før. I denne artikel vil jeg beskæftige mig indgående med to fremspringende punkter fra aftalen om politisk deltagelse: det ene handler om tidspunktet for offentliggørelsen af aftalen, og den anden – som er lidt mere substantiel – handler om indholdet i aftalen.

Hvad angår tidspunktet, kan

man godt sige at aftalen er FARC's julegave til den colombianske præsident Santos idet den hjælper ham i forsøget på at blive genvalgt til valget i maj 2014. Og det overrasker ikke nogen, at Santos' image er blevet forbedret efter offentliggørelsen af aftalen, som det også fremgår af de nyeste meningsmålinger. Hvis ikke Santos oplever nogen større tilbageslag inden valget og man ellers kan stole på meningsmålingerne, vil dette blive den anden gang at FARC hjælper en præsidentkandidat til magten. Første gang dét skete var i 1998 hvor FARC hjalp Andrés Pastrana i mod hans rival Horacio Serpa.

Den mere substantielle pointe i denne artikel omhandler vigtigheden af de politiske reformer som de stridende parter er blevet enige om. Chefen for rege-

ringens forhandlingsteam, Humberto de la Calle, har i højstemte vendinger beskrevet vigtigheden af den sidste aftale, som en "strategisk og langstrakt plan: at skabe en proces der uddyber den vej til fred, der blev banet i kraft af den nye grundlov i 1991." Dette har han uddybet med at "denne aftale er designet til at genoplive reformånden (fra 1991-forfatningen) og give den fremdrift." de la Calle repræsenterer ikke kun Santos, men også den del af det colombianske borgerskab, der stod i spidsen for den grundlovgivende forsamling i 1991. Til sidst anerkender han at den væbnede kamp som FARC og andre oprørsgrupper kæmper, altid har handlet om at udvide mulighederne for demokratisk inklusion – også for dem der er i opposition til det siddende regime. Denne kamp har fundet

sted inden for et forfejlet borgerligt demokratisk system, hvor adgangen til politisk magt har været forbeholdt en genstridig politisk elite med forbindelser til det økonomiske oligarki.

Tre hovedpointer fra de dele af aftalen som er sivet ud fra forhandlingerne, er værd at bide mærke i. Den første drejer sig om at relancere "Loven om Oppositionens Rettigheder" fra 1991-forfatningen, som aldrig blev implementeret i praksis. Denne lov skulle sikre mindre og yngre oppositionspartier samt andre politiske grupper mulighed for at deltage i de politiske processer, i et land hvor venstre-oppositionen jævnlgt bliver nedkæmpet af statens håndlangere og dødspatrujler: de paramilitære grupper. Både Loven om Oppositionens Rettigheder og den fore-

liggende aftale mellem FARC og regeringen, skal sikre lige adgang til medierne og lige fordeling af midlerne til alle politiske partier – ikke kun de dominerende. Hvis reformen faktisk bliver gennemført, vil det udbygge den politiske deltagelse blandt de grupper der nu er ekskluderet fra de politiske processer.

Den anden hovedpointe drejer sig om rammerne for skabelsen af særlige overgangsvalg til Repræsentanternes Hus, i de konfliktramte områder, i de næste otte år. Denne reform skal sikre de konfliktramte områder bredere repræsentation, ved at supplere de pladser områderne allerede har, med ekstra pladser der bliver valgt ved folkevalg. De ekstra pladser vil give FARC, sammen med andre oprørsgrupper og sociale bevægelser mulighed for at komme i Kongressen. Derudover

vil denne reform også fjerne bagatelgrænsen for hvornår en organisation kan blive anerkendt som politisk party eller bevægelse, og dermed give dem adgang til medierne og støtte fra staten.

Aftalen er et vigtigt skridt hen imod en fredeligsgørelse af det Colombianske politiske liv efter et halvt århundredes krig har kostet mere end 200.000 menneskeliv og fordrevet mere end fem millioner. Et afvæbnet FARC – der kender sit lands historie – kan således forvente mange trusler fra en væbnet og farlig fjende.

Nazih Richani er professor og leder på Latinamerikanske Studier på Keane University i New Jersey, USA. Artiklen er oversat fra han blog Cuadernos Colombiano på NACLA.org.

Oversigt: Hvor står Colombias venstrefløj i dag

Colombias venstrefløj oplever lige nu en opblomstring og samling af kræfter, som ikke er set i mange år. I denne nye samling spiller fredsprocessen en vigtig rolle og drivkræfterne er bl.a. de radikale studenterbevægelser og bondebevægelser, som IF i mange år har samarbejdet med.

AF CHRISTINE LUNDGAARD,
AMÉRICAGRUPPEN

I Colombia står venstrefløjen i opposition til det siddende re-

gime under ledelse af den konservative Juan Manuel Santos. Groft sagt kan man dele Colombias venstrefløj op i to dele: Den reformistiske som arbejder for reformer inden for det nuværende system - og den revolutionære som ikke tror på grundlæggende forandringer inden for de eksisterende rammer, men som arbejder for fred og for en revolution inspireret af de seneste års forandringer i bl.a. Bolivia og Venezuela.

En modpol uden
tiltrækningskraft

De seneste år har Colombias moderate opposition været

samlet i valgalliancen Polo Democrático Alternativo som således har udgjort den parlamentariske centrum-venstresamling. Her finder vi bl.a. en række forhenværende guerillaledere, som efter tidligere fredsprocesser er drejet langt til højre. Polo, som den brogede alliance kaldes i daglig tale, tæller også politiske løsgængere, som mangler en platform for at kunne stille op til senat og kongres. Polo har, ud over en håndfuld parlamentarikere, også indtil for nylig haft borgmesterposten i Bogotá. De sidste par år er en række kendte politikere gået ud af Polo og har bygget nye partier og alliancer omkring deres egne personer.

Kommunistpartiet sværmer

En af disse udbrydere er Colombias kommunistparti PCC, som havde to medlemmer i senatet dengang de endnu var med i Polo Democrático Alternativo. PCC fokuserer mere og mere på parlamentet og i mindre grad på at bygge folkelige bevægelser op og deltage i fælles protester. Kommunistpartiet valgte dog at gå med i den nye folkelige venstrefløjsparaply Marcha Patriótica, men blev på den baggrund smidt ud af Polo.

Da partiet ikke selv er opstillingsberettiget mangler kommunistpartiet en valgplatform. I dag bakker partiet op om Unión Patriótica som valgplatform.

En tur mere i manegen-
Netop Unión Patriótica er faktisk et tidligere venstrefløjsparti som gik under i 2002 efter mere end 15 års massiv undertrykkelse. Men op til lokal- og præsidentvalget i 2014 er det tidligere venstrefløjsparti dukket frem igen. Partiet er nemlig opstillingsberettiget, hvilket det er meget besværligt at blive i Colombia. Derfor kan kommunistpartiet og andre bruge UP til at stille op. Den eksilerede aktivist Aida Avella er blevet UP's præsidentkandidat, selv om hun i mange år har boet i Schweiz, ikke er en del af aktuelle politiske debat i Colombia og ikke har spillet nogen rolle i samlingsbestrebelseerne på venstrefløjen.

Marcha Patriótica stiller ikke op til valg Den nye venstrefløjsparaply Marcha Patriótica er den største samling af folkelige bevægelser i mange år og tilhører den revolutionære del af oppositionen. Mere end 2.000 organisationer og bevægelser har de sidste to år tilsluttet sig. Marcha stiller ikke op når der skal stemmes til lokalvalg og præsidentvalg i maj i år. Bevægelsen mener ikke det

er muligt at opnå fremskridt ad parlamentarisk vej, før der er gennemført grundlæggende forandringer i landet. Derfor er prioriteten at opbygge bevægelsen og presse på, for at fredsprocessen resulterer i en ny grundlovgivende forsamling og de nødvendige brud med det nuværende system. I 2013 har bevægelsen oplevet stigende undertrykkelse fra staten og de paramilitære grupper i form af fængslinger og mord på mindst 29 medlemmer.

Guerillaen og venstrefløjen

Congreso de los Pueblos er en anden ny samling af folkelige kræfter i Colombia. Congreso de los Pueblos samler, ligesom Marcha Patriótica, en række studenterbevægelser, bondebevægelser mfl. og har også 2-3 år på bagen.

Den største colombianske oprørsbevægelse FARC og den mindre oprørsbevægelse ELN er ikke en del af de to venstrefløjsparaplyer. Men ideologisk ligger FARC og Marcha tæt på hinanden, ligesom ELN og Congreso de los Pueblos er ideologisk beslægtet.

Af de to samlingsforsøg, har Marcha Patriótica vokset sig langt større end Congreso de los Pueblos, og er den eneste kraft på venstrefløjen som pt. ser ud til på længere sigt, at have styrke til at true det eksisterende system. Begge paraplyer har et ønske om at arbejde sammen og på et senere tidspunkt slå sig sammen.

Der er pt. et større samarbejde mellem de to oprørsbevægelser FARC og ELN end i mange år. Både FARC og ELN arbejder for, at ELN kan indgå i den nuværende fredsproces. Regeringen har dog nægtet, at ELN kan spille en rolle i de aktuelle forhandlinger, men ønsker sig to separate forhandlingsprocesser i hvert sit land, så oprørerne hindres i at lægge fælles pres på regimet.

Internationalt Forum og solidaritetsarbejdet

Det er bl.a. de radikale studenterbevægelser og bondebevægelser, som IF i mange år har samarbejdet med, som er drivkræfter i samlingen og sidste års store fælles strejker og protester. Da IF begyndte solidaritetsarbejdet med Colombias venstrefløj, samarbejdede vi især med kommunistpartiet og ungdomskommunisterne i JUCO. I dag er venstrefløjen i Marcha Patriótica den vigtigste politiske kraft at støtte og følge for IF. Som anti-imperialister støtter vi til enhver tid den politiske bevægelse, der har et klart perspektiv for grundlæggende forandringer i samfundet.

»Vi er en bevægelse med mange ansigter«

INTERVIEW: Den eneste måde, man kan sørge for, at et folke-mord ikke sker igen, er ved at organisere sig endnu bedre og ved at sørge for at have international ledsagelse, mener Francisco Toloza fra ledelsen i Marcha Patriótica. Toloza har mærket den politiske forfølgelse på egen krop: Fra januar til marts i 2014 sad han fængslet for anklager om oprør.

AF CHRISTINE LUNDGAARD, AMÉRICAGRUPPEN

Hvad er Marcha Patriótica?

Marcha Patriótica samler mere end 2.000 sociale og politiske organisationer, studerende, kvinder, miljøorganisationer og andre former for organisering i Colombia.

Vi er gået sammen om at skabe et politisk alternativ i Colombia, der kan lede frem til forandringer i tråd med dem, der sker i disse år i resten af Latinamerika. Vi er en social og politisk bevægelse, som viser de sociale bevægelseres genopståen i Colombia efter mange års voldsom undertrykkelse og neoliberalisme.

Hvordan er det lykkedes at overbevise så mange organisationer om at slutte sig til et fælles initiativ?

I 2010 indkaldte vi til det første åbne folkemøde for at diskutere en fælles platform. Det har været et intenst arbejde for at nærme os hinanden og finde de krav, vi har til fælles. Og efterhånden, som vi får en fælles platform for enhed, slutter flere og flere sig til.

Hvilke forandringer i Latinamerika er det I henviser til?

I dag er Latinamerika et kontinent, hvor der er klar modstand, og der bliver sat spørgsmålstegn ved den herskende globale økonomiske model. Også selv om vejen mod en anden model ikke er klar.

I 1990'erne blev den neoliberale model indført over hele Latinamerika, som en kopi af den chilenske model under Pinochet. Men i slut-90'erne kom det første brud med den model, da Hugo Chávez vandt valget i Venezuela. Fra det tidspunkt begyndte der at udvikle sig forskellige alternativer til neoliberalismen. Der kom nye politiske bevægelser på banen og også nye alternative regeringer.

På hvilken måde hjælper forandringerne i Latinamerika med til at skabe en ny venstrefløjsbevægelse i Colombia?

Vi har set, hvad der er sket i Bolivia og Venezuela og de mange nye sociale alternativer som har vist sig. Vi fulgte med i opstanden i Bolivia i 2003 og de nye eksempler på, at de folkelige masser kunne tage magten. I Ecuador så vi, hvordan præsidenter blev væltet én efter én. Det gav os håb.

Selvfølgelig er der begået fejl undervejs. Men tænk, at der faktisk er naturressurser, der er blevet generobret. Der er blevet indført jordreformer, nye forfatninger. Det er spændende eksempler. Ikke fordi vi skal kopiere dem direkte, men vi er oppe imod det samme uhyre – den samme økonomiske model, den samme racisme, undertrykkelse etc. Og de her revolutionære begivenheder har sat vores latinamerikanske forbilleder og tænkere fra modstandskampen og uafhængigheden på tapetet igen: Simón Bolívar, Mariátegui, Tupac Katari, Che, Tupac Amaru. De bliver alle sammen en del af debatten igen.

Hvilken rolle har Marcha Patriótica spillet i de store protester og bondestrejker de seneste måneder?

Den største mobilisering, hvor vi har spillet en ledende rolle, er den store landsdækkende bondestrejke, der startede i august 2013, hvor vi blokerede vejene i en hel måned. Det var ikke kun Marcha, der var med, men vi var med til at sætte strejken i gang. Og vi er en del af det nuværende forhandlingsbord med regeringen, for at få aftaler igennem for bønderne og for udvikling af Colombias landområder.

I 2010 demonstrerede vi i Bogotá, og i 2012 lancerede vi vores nye bevægelse og samlede mere end 100.000 på Plaza Bolívar i det centrale Bogotá.

Vi indkaldte i 2013 til store demonstrationer for fred som en del af den nye politiske situation i landet med forhandlinger mellem FARC-guerillaen og regeringen.

Med i Marcha er en vigtig del af fagbevægelsen og også studenterbevægelsen, der i 2011 gik sammen om en storslået protest imod præsident Santos' uddannelsesreform, som det lykkedes at slå til bage. Marcha er med i alle mobiliseringerne, i de små strejker på skolerne, i minestrejken.

Hvad er de strejkende bønders krav?

For det første at udvikle og styrke bøndernes økonomiske muligheder. Bønderne oplever lige nu frihandelsaftalernes konsekvenser: de aftaler Colombia har indgået med USA, og inden længe følger frihandelsaftalen med EU efter.

Frihandelsaftalens konsekvenser handler også om prisen på landbrugsprodukter og importen af alle de landbrugsvarer, der ødelægger vores nationale fødevarerhvervet og produktionen af kartofler, ris, løg, kakao, mælk og meget andet.

Politisk handler kravene om at forsvare las zonas

de reserva campesina (særligt udpegede områder, hvor bønderne har opnået særlige rettigheder, red). På regionalt niveau er det krav om veje, infrastruktur mm.

Er I nået frem til et resultat med regeringen eller forhandler bønderne stadig?

Vi er stadig i forhandling, for regeringen er meget utilbøjelig til at lytte til bønderne. I områder som El Catatumbo har der været interessante resultater og løfter fra regeringen, men generelt går bøndernes krav længere end regeringens vilje. Regeringen insisterer på, at frihandelsaftaler og den politiske opskrift, der kommer fra IMF, er vejen frem. Det mener vi er helt forfæjlet.

Vi forhandler også om politiske garantier for at stoppe den åbenlyse krig mod bondebevægelserne og den systematiske forfølgelse af bøndernes ledere, som vi har set i Huila og Quindío, og de mange fængslinger som sker lige nu i Putumayo.

Hvordan har regeringen forsøgt at undertrykke protesterne?

Da vi indkaldte til demonstrationerne, opfordrede vi samtidig vores venner i Europa og andre steder til at følge på Youtube, hvordan det særlige uropolitik tæver bønderne og med overdreven magtudøvelse angriber med tåregas og gummikugler. Flere er blevet slået ihjel (i alt 25 dræbte i 2013, red.).

Efter demonstrationerne er politiet gået efter bondelederne i Marcha-bevægelsen, og flere har fået domme for oprør og andre falske anklager. I Huila er fire bondeledere bagefter blevet myrdet pga. deres rolle i strejken. Vores vigtigste bondeleder i Marcha, Hubert Ballesteros, som er næstformand i FENSUAGRO (Forbundet af Colombias bondeorganisationer, red.) medlem af CUT's ledelse (Colombias LO, red.) er blevet fængslet midt under strejken, på baggrund af en opdigtet anklage om, at han skulle være medlem af guerillaen.

Hvad betyder den aktuelle fredsproces mellem regeringen og FARC for strejken og protesterne?

For mig er fredsprocessen den vigtigste politiske begivenhed i Colombia i det 21. århundrede. Mange colombianere har store forhåbninger om en fredelig afslutning på den langvarige krig. Nogle af de strejkendes krav er netop punkter ved forhandlingsbordet.

Fredsprocessen følger en dagsorden på seks punkter: Jord og udvikling i Colombias landområder, politisk deltagelse, illegale afgrøder, konfliktens ofre, nedlæggelse af våbnene og til sidst implementering af aftalerne. Selv om de første aftaler kun er delaftaler, er man nået til enighed om vigtige punkter.

Men spørgsmålet om ejerskab til jorden, godsejervældet, frihandelsaftalerne, mineindustrien og de multinationale selskaber, landets fødevarerproduktion de er alle sammen temaer, der har været

oppe i forhandlingerne, men regeringen har nægtet at løse dem.

Det vil sige, at de mest afgørende emner for børnene ikke er blevet løst i forhandlingerne? Tror du stadig det er muligt at nå til en endelig fredsaf tale?

Ja. Men ikke kun ved forhandlingsbordet i Havana. Det er kun ved fælles hjælp fra alle de demokratiske kræfter, at det kan lykkes i en stor fælles fredsaf tale. De sociale bevægelser i Colombia må være en del af fredsaf talerne, som del af en ny grundlovgivende forsamling, hvor alle de stemmer, der har været ekskluderet, nu er med. Vi taler om en alternativ model for Colombia, ikke nødvendigvis om en revolutionær model, men om en ny model, hvor der er nogle minimumsgarantier, og hvor de sociale bevægelsers historiske fremskridt anerkendes.

Netop på grund af forandringerne i Latinamerika tror vi ikke længere, det er umuligt. For 15 år siden var det helt utænkeligt, at et kontinent, som har været Washingtons baggård, pludselig kunne være et globalt samlingspunkt for modstand. Her er Colombia ingen undtagelse. Her er også kamp og modstand, og jeg tror, det vil være muligt at nå frem til en af tale. Uden at være naiv selvfølgelig: at der er en dialog betyder ikke, at regeringen er klar til en fredsaf tale. Men regeringen var tvunget til at sætte sig ved forhandlingsbordet, fordi der er et stærkt folkeligt ønske om fred, og fordi krigen og oprørsbekæmpelsen ikke giver resultater.

Jeg tror, at historien der skal skrives, vil afhænge af, hvordan den folkelige bevægelse og de demokratiske sektorer handler lige nu.

Begge parter har sagt at de ville inkludere civilsamfundet i processen. Er det sket?

Vi mener ikke, der har været den reelle deltagelse, der er brug for, og vi er ikke en direkte del af forhandlingerne. Regeringen nægter at åbne nye rum for direkte deltagelse. Men Marcha har været med i alle de officielle fora, der har været. Og vores forslag er blevet brugt, både i jordaftalen og den nye af tale om politisk deltagelse.

Det står stadig ikke klart, hvordan fredsaf talerne skal føres ud i livet. Vi er helt uenige i regeringens forslag om at lægge fredsaf talen ud til folkeafstemning. Valgsystemet i Colombia er helt utilstrækkeligt til at tage hånd om så komplekse temaer. Vi er nødt til at finde måder, hvor folk bliver inddraget, hvor de sociale bevægelser er med, også Marcha Patriótica.

Hvordan forholder Marcha sig til valget til næste år?

Marcha Patriótica stiller ikke op til valget. Valgsystemet i Colombia er endnu alt for indskrænket. Men vi bakker op om alle de demokratiske kræfter, som alligevel mener, det giver mening at stille op. Vi ønsker dem held og lykke.

Hvem drejer det sig om?

Der er folk fra Marcha, eller folk som står os nær, som godt kan spille en positiv rolle. Poder Ciudadano har sine kandidater, det samme har kommunistpartiet. Iván Cepeda fra Polo Democrático stiller op.

Men for os er freden det vigtigste emne lige nu. Og for at nå dertil er det nødvendigt med en ny forfatning, en gensidig våbenhvile og en grundlovgivende forsamling. Vi vil gerne invitere alle valgets kandidater til at diskutere det tema.

Der er mange, der mener, Marcha er vore dages Unión Patriótica. Hvad mener du om det?*

Det er klart, der er ligheder. Men vi lever samtidig i en anden politisk virkelighed i dag.

Marcha er bannerfører for mange af de samme krav som dengang: Kampen for fred, for demokrati, for en politisk løsning, kravet om en værdig administration fri for korruption, idealerne fra den første uafhængighed, kampen for at anerkende folkemordet på Unión Patriótica.

Men der er også forskelle. Marcha definerer sig som en social og politisk bevægelse. Tag for eksempel MAS, den socialistiske bevægelse i Bolivia. En social kamp som højner folks bevidsthed på skolerne, i bydelene, på arbejdspladsen, i slummen, og samtidig en politisk kamp om magten, om staten. Sådan er vi også.

Vi er ikke bare endnu et traditionelt politisk parti, som går efter den politiske magt, men en bevægelse med mange ansigter og fronter. Vi tager nogle af Unión Patrióticas kampe videre, men der er også kommet nye alternativer til, såsom miljøbevægelser, LGBT-bevægelsen og andre, som nu er med i Marcha.

Ser du en fare for, at Marcha bliver slået ned og udryddet på samme måde som UP?

Ja, hvis du ser på modsætningerne mellem os og dem, der har magten i Colombia. Hvis du ser på de kriminelle metoder, magten benytter sig af i Colombia, så er den fare til stede. Men den eneste måde, vi kan sørge for, at sådan et folkemord ikke sker igen, er ved at organisere os endnu bedre og ved at sørge for at have international ledsagelse. Og så holde fast i håbet om, at Colombias skæbne ikke behøver at være endnu 100 års krig.

Christine Lundgaard interviewede Francisco To-loza i december 2013, mens han stadig var på fri fod. Interviewet er tidligere bragt på Modkraft.dk.

Infoboks: * Unión Patriótica er et venstrefløjsparti, som blev dannet med deltagelse af FARC efter fredsforhandlinger i 1980'erne. I årene efter dannelsen blev mellem 3.000 og 5.000 af partiets medlemmer, ledere,

Slutter krigen, når pengene slipper op?

For ikke så længe siden blev jeg indbudt til at følge fredsforhandlingerne mellem den colombianske regering og befrielsesbevægelsen FARC. Invitationen hang sammen med, at jeg for fem år siden, som talsmand for T-shirtfirmaet Fighters+Lovers, blev dømt for terrorstøtte i den danske Højesteret.

AF ULRIK KOHL

Budskabet med vores T-shirts var dengang, at politisk anerkendelse af FARC vil skabe grundlag for fredsforhandling, og dermed en mulig ende på 50 års krig i Colombia.

Det vakte en vis opmærksomhed i Colombia, hvor forskellige folk alt efter politisk ståsted enten roste os til skyerne eller truede os på livet. Også i Danmark fik sagen enkelte til at hæve øjenbrynene.

Vi fik ret: forhandling fungerer

Siden har det vist sig, at hvad Fighters+Lovers sagde for fem år siden, er almindeligt anerkendt som sund fornuft i dag. Colombia har droppet at kalde FARC for en terrororganisation, og de har sat sig ved forhandlingsbordet for at forhandle fred. En forhandling som Norges regering er mellemmand i.

Det var baggrunden for, at jeg i vinters tilbragte nogle uger i Cubas hovedstad Havana. Her forhandler de stridende parter. Mennesker, der har brugt mange år af deres liv på at forsøge at dræbe hinanden, sidder nu hver dag ved forhandlingsbordet og fægtet med kuglepen i stedet for automatvåben. Det er godt nyt.

For konflikten i Colombia er en af verdens alvorligste katastrofer, hvad angår menneskerettigheder. På overfladen er Colombia et demokrati, men bag facaden hersker kaos og undertrykkelse. 50 års krig har kostet over 200.000 liv og sendt 5 mio. mennesker på flugt.

Løfte om demokratisk tøjbrud

Derfor er det ekstra opmuntrende, at den seneste tid også har budt på to andre nyheder, som skaber tro på, at en fredsaftale kan være nærmere end nogensinde.

For det første har FARC og Colombias regering givet hinanden hånd på en delaftale, der skal give demokratiske garantier til oppositionsfolk, der sædvanligvis er forfulgt på livet.

Regeringen lover oppositionen ret til adgang til stats-tv og valgstøtte på lige fod med elitens politiske partier. Og de områder, som er værst hærget af borgerkrigen, vil få adgang til at vælge direkte repræsentanter i en overgangsperiode. Dermed kan den landbefolkning, der traditionelt støtter FARC, for første gang få en stemme i parlamentet.

Til sidst taler pistolerne

Aftalen er god, men den slags aftaler har det særegeligt nok med ikke at blive taget særligt alvorligt af den colombianske elite. Eliten er berygtet for at hyre pistolmænd til at myrde løs på kritiske fagforeningsfolk og politikere fra venstrefløjen.

Kun tiden kan vise, om det denne gang vil gå an-

derledes. Sidst FARC-guerillaen nedlagde våbnene og sammen med venstrefløjen stillede op til valg blev flere end 3.000 af deres politikere myrdet. Det var i 1984, og arrene sidder stadig dybt.

Colombia på ruinens rand

Den anden nyhed er mere vidtrækkende, og har måske afgørende betydning for elitens indstilling til at opfylde sine løfter til FARC. Colombias finansråd ANIF har offentliggjort en analyse, som tyder på, at prisen på krigen har ført landet til ruinens rand.

Med en fagmands ord er de nye tal endnu et tegn på at "krigssystemet er blevet økonomisk ubæredygtigt". Fagmanden er professor Nazih Richani, en mangeårig lagttager af den colombianske krig, som følger fredsforhandlingerne tæt på sin udmærkede blog Cuadernos Colombianos.

Colombias offentlige gæld er i dag på 40 procent af BNP, og det er ganske vist ikke dramatisk højt sammenlignet med visse Euro-lande eller fx USA, som skylder omkring 106 procent af sit BNP væk.

Men de colombianske finansfolk ringer med den store alarmklokke over den forventede stigning af gælden, som de forudsiger kan nå hele 290 procent af BNP, hvis ikke der sker drastiske nedskæringer og staten samtidig øger sine indtægter voldsomt.

Pensionsbombe ude af kontrol

Bomben i regnskabet er de forventede udgifter til offentligt ansattes pension og sundhedsforsikringer. De anslås samlet at komme til at koste ikke mindre end 241 procent af BNP. Og langt størsteparten af pengene skal gå til militæret, som i de seneste år er svulmet op til at tælle 500.000 mand.

Det har Colombia simpelthen ikke råd til. Den eneste hurtige måde at skære ned på militæradgifterne er ved at stoppe krigen. For hverken hæren eller guerillaen ser ud til at kunne vinde. Det har en del af Colombias elite med præsident Santos i spidsen indset.

Derfor er de måske parat til at give demokratiske rettigheder til oppositionen i bytte for fred. Hvis det sker, kan et demokratisk tøjbrud blive et første skridt til et opgør med den ødelæggende neoliberale model, som krigen har påtvunget colombianerne.

Så vil vejen være banet for at Colombia langt om længe kan slå følge med andre latinamerikanske lande, der har skabt øget velfærd og lighed og sat det 21. århundredes socialisme på dagsordenen.

Ulrik Kohl er medlem af Américagruppen i Internationalt Forum og sidder i Københavns Borgerrepræsentation for Enhedslisten

Fredsforhandlinger eller ensidig våbenhvile?

Konflikten i Baskerlandet har eksisteret i årtier og selvstændighedskampen er blevet kæmpet både væbnet, parlamentarisk og folkeligt. Tidligere har et af de vigtige midler været den væbnede kamp repræsenteret ved ETA, men da de i 2011 nedlagde våbnene, var det en samlet baskisk venstrefløj som stod bag, i håbet om en fredelig løsning på den lange konflikt.

AF SASCHA IVERSEN, INTERNATIONALT FORUMS BASKERLANDSGRUPPE

ETA (Euskadi Ta Askatasuna – Baskerland og Frihed) blev dannet i 1959 under Francos diktatur og er den væbnede del af den baskiske venstrefløj, der kæmper for et selvstændigt socialistisk Baskerland. ETA havde dog ikke fra starten en socialistisk målsætning, men knyttede i starten mest an til befrielseskampene mod de gamle kolonimagter. Først i slutningen af tresserne udviklede ETA en egentlig socialistisk målsætning, og ETA nød opbakning, både i Baskerlandet og resten af den spanske stat. De stillede sig i centrum for modstanden mod Franco bl.a. da de i 1973 lykkedes med at likvidere Francos efterfølger Carrero Blanco ved et bombeattentat mod hans bil.

Francos død gav ikke frihed

Som en del af den antifascistiske modstandsbevægelse mod Francos diktatur opnåede både ETA og resten af den baskiske selvstændighedsbevægelse en

mulighed for selvstændighed efter diktaturets fald. I 1978 blev Herri Batasuna (Folkets Enhed) dannet. Herri Batasuna blev dannet som en valgalliance for de folkelige baskiske kræfter og har aldrig været organiseret som et traditionelt parti, men som en bevægelse uden medlemskab, hvor alle i princippet kunne møde op i den lokale komité og deltage.

Samme år som Herri Batasunas dannedes blev en ny spansk forfatning sat til afstemning og mens den blev stemt igennem med stort flertal i størstedelen af Spanien, var der kun 34% i Baskerlandet der stemte for.

Den nye forfatning understregede udeleligheden af den spanske nation med militæret som garant. Selvom diktaturet var afskaffet fik baskerne ikke deres selvstændighed, og derfor fortsatte ETA den væbnede kamp.

På trods af vedtagelsen af den nye forfatning gennemførtes der ikke noget opgør med Franco-tidens administration, retssystem, militær eller politi. Det spanske

politi og militær forblev i Baskerlandet, og den politiske og væbnede konflikt fortsatte.

Socialisterne strammer grebet om Baskerlandet

I 1982 kom det Spanske Socialistiske Arbejder Parti (PSOE) til magten og herefter intensiverede den spanske stat sine angreb på den baskiske befrielsesbevægelse. Der blev blandt andet gennemført en lov, som kun gjaldt i Baskerlandet. Det var nu helt legitimt for den spanske stat at begrænse ytrings- og forsamlingsfriheden, og at tilbageholde aktivister som man mistænkte for at have kontakt eller gå ind for samme ideologi som ETA. Dermed kunne myndighederne tilbageholde og isolationsfængsle aktivister i op til 5 dage alene på grund af en mistanke. Samtidigt oprettedes GAL (Grupos Antiterroristas de Liberación) hvis dødspatruljer frem til 1987 dræbte 27 formodede ETA medlemmer. Medlemmer af det spanske po-

liti stod bag GAL og alt tyder på at mordene skete på ordre fra indenrigsministeriet.

I perioden frem til januar 2011 fortsatte ETA den væbnede kamp og nægtede at stoppe denne før end den spanske stat ville forhandle om Baskerlandets fremtid. Her stod også Herri Batasuna fast på, at der ikke ville blive fred mellem baskerne og den spanske stat, før end den spanske regering ville sætte sig til forhandlingsbordet, og give Baskerlandet lov til at bestemme selv.

Herri Batasuna blev nedlagt i 2001, og i stedet blev en ny organisering kaldet Batasuna (Enhed) dannet. Batasunas holdning i konflikten var, at en politisk løsning var nødvendig. Derfor satte flere af deres repræsentanter, heriblandt Batasunas leder Arnaldo Otegi, sig ved forhandlingsbordet i et forsøg på at skabe våbenhvile og finde en fredelig løsning. Otegi blev dog anholdt i 2010 og dømt til 10 års fængsel for hans rolle i reformationen af Batasuna.

EOTA stopper den væbnede kamp

Samtidig med fredsforhandlingerne præsenterede en samlet venstrefløj Guernika-deklARATIONEN, hvori de tilskyndede ETA til at droppe den væbnede kamp og den spanske stat blev ligeledes tilskyndet til at stoppe den voldelige repression og kriminalisering af den baskiske venstrefløj. I oktober 2011 erklærede ETA en permanent og generel våbenhvile. Modsat ETA reagerede den spanske med at intensivere den beskudte krig med konstante anholdelser og efterfølgende tortur af politiske aktivister og fortsat kriminalisering af bevægelsen. Herved blev det understreget at den spanske stat under ingen omstændigheder ville indgå i fredsprocessen.

På trods af den spanske stats fortsatte uvillighed til at indgå i forhandlinger og dens fortsatte repression af den baskiske venstrefløj fastholder den baskiske venstrefløj den ikke-væbnede

strategi. Spørgsmålet er, om målet om frihed og socialisme kan opnås indenfor denne strategi? Kan man regne med at den undertrykkende magt – i dette tilfælde den spanske stat – vil afgive et område uden en væbnet modstand? For det første har den spanske stat ikke vist tegn på ændret kurs og ethvert forsøg på selvstændighed vil gå imod forfatningen og vil derfor blive betegnet som terrorisme. For det andet har tidligere forsøg på fredsforhandlinger med den spanske stat kun resulteret i arrestationer hvorefter den væbnede kamp er blevet genoptaget.

Dette er dog ikke sket denne gang og på trods af svære vilkår er den baskiske bevægelse fortsat med at vokse. Flere unge bliver organiseret i kampen for et socialistisk og uafhængig Baskerland, så selv om modstanden ikke er væbnet er den stadig stærk og organiseret.

Er fred i Filippinerne en mulighed?

Siden 1970'erne har skiftende regimers undertrykkelse af det filippinske folk fostret forskellige oprørsbevægelser. Forsøgene på at slå oprørene ned med militær magt har hidtil været forgæves. Tværtimod har disse oprørsbevægelser vokset sig stærkere i takt med at undertrykkelsen er øget.

AF JOHNNA MORTENSEN, SOUTH EAST ASIA-GRUPPEN

De to største oprørsbevægelser er den kommunistiske New People's Army (NPA) og den islamiske Moro Islamic Liberation Front (MILF). MILF har siden 1970'erne kæmpet for selvstændighed for den sydlige del af landet, Mindanao. Efter mange års forhandlinger om fred underskrev repræsentanter for den islamiske oprørsgruppe i slutningen af marts 2014 en aftale med det filippinske regime. Aftalen

medfører ikke fuld selvstændighed for Mindanao men kun et udvidet selvstyre. Derfor har flere andre islamiske oprørsgrupper i regionen udtalt at de ikke anerkender fredsftalen og vil fortsætte den væbnede kamp.

New People's Army (NPA), det filippinske kommunistpartis (CPP) væbnede fløj, blev dannet i 1969 og har ført væbnet kamp i Filippinerne lige siden. I dag opererer NPA i 71 ud af landets 81 provinser. CPP, NPA samt en lang række folkelige bevægelser er samlet i paraplyorganisationen National Democratic Front of the Philippines (NDFP) og udgør tilsammen landets stærkeste antikapitalistiske bevægelse. CPP og NPA er begge på USA's og EU's terrorlister imens NDFP ikke er.

Efter at regimet i to årtier forgæves havde forsøgt at bekæmpe NPA militært indledtes fredsforhandlinger i 1998. I dag, mere end 15 år efter, er parterne dog ikke kommet mange skridt nærmere en aftale. De skiftende filippinske regimer har ikke vist sig villige til at forhandle seriøst og har gang på gang overtrådt de grundlæggende aftaler der

er indgået, blandt andet om forhandlingsdelegationernes gensidige sikkerhed.

En række ledende medlemmer af fronten NDFP udgør forhandlingsdelegationen for NPA. Indtil nu er mere end 25 af dem blevet fængslet, myrdet eller "forsvundet". Senest har Benigno Aquino's regime i marts måned fængslet 2 af NDFP's toprådgivere. De beskyldes for at være aktive medlemmer af NPA – og dermed terrorister. Dette på trods af at de begge som medlemmer af delegationen skulle være garanteret immunitet. Den nyeste strategi fra regimets forhandlingsleder Alex Padillo, er at han ikke længere vil anerkende NDFP som forhandlingspartner. I stedet vil Padillo nu kun forhandle direkte med repræsentanter for CPP, som han ikke længere opfatter som en terrororganisation.

Alt i alt tyder meget på at regimet fører skinförhandlinger – måske i håbet om at vinde tid til at knuse oprørsbevægelsen militært. Hverken den lokale magtelite, de mange multinationale selskaber i landet eller USA imperialismen er interesserede i at

efterkomme kravene fra NPA og NDFP om for eksempel jordreformer. I stedet for forhandlingsløsningen har regimet således valgt at optrappe den politiske, økonomiske og militære undertrykkelse af det hårdt prøvede filippinske folk.

NDFP stadig villig til uformelle forhandlinger med Aquino regimet

Forhandlingslederen for NDFP, Luis Jalandoni skriver blandt andet følgende i en udtalelse om forhandlingerne:

"På trods af Aquino regimets gentagne overtrædelser af de gensidige aftaler er NDFP stadig villig til at afholde uformelle fredsforhandlinger med Aquino regeringen.

NDFP anerkender folkets ønske om sociale og økonomiske reformer, såsom en ægte jordreform og national industrialise-

ring, særligt fordi de lider under de katastrofale konsekvenser af den skærpede økonomiske krise i landet. stigende priser på fødevarer, voksende arbejdsløshed, stærkt stigende priser på fødevarer og andre basale varer og serviceydelser er hverdagsproblemer for folket. Aquino regeringens neoliberale politik har skabt kaos i folkets dagligdag. Ødelæggelserne forårsaget af supertyfonen Haiyan/Yolande og Aquinos mangel på handling skærper behovet for effektive socio-økonomiske reformer.

Oprørets styrke viser sig ved at alt imens der i årevis har været ført fredsforhandlinger er den væbnede kamp fortsat. Regimet ved at millioner af filippinere støtter oprøret. Naturligvis ønsker NDFP og det filippinske folk fred, men ikke på regimets betingelser. De ønsker en fred som til-

godeser befolkningens krav om reformer.

Luis Jalandoni's 'Update on the Peace Negotiations between the Aquino government and the National Democratic Front of the Philippines' kan findes på IF's hjemmeside

Krig eller fred i Vestsahara?

Det første man bemærker, når man ankommer til flygtningelejrene i ørkenen nær Tindouf i sydvest-Algeriet er den ekstreme varme, manglen på vand, og det tørre, ufrugtbare ørkenlandskab. Her har saharawierne boet siden 1975, hvor Marokko invaderede deres hjemland, Afrikas sidste koloni Vestsahara.

AF PETER KENWORTHY, AFRIKA KONTAKT

Selvom lejrene ligger midt i ørkenen, har over 150.000 mennesker i de knapt 40 år de har boet her, formået at opbygge noget der ligner et velfungerende samfund.

"Vi skabte alt dette under forhold, hvor vi ingen kvalificerede politikere eller eksperter havde. Vi måtte starte fra nul", som 98-årige Mohammed Abba fortæller mig. Han er gammel frihedskæmper, og har både kæmpet imod franskmændene og spanierne. "Da vi ankom her, var der intet. Så vi har måttet organisere og bygge alting op".

Saharawierne prøver at leve et så normalt liv som muligt. Indbyggerne i de forskellige lejre bor mestendels i murstenshuse fremstillet af sand og jord, samt telte som dem deres beduin-forfædre brugte til at kunne være på farten med. Man kan købe nogle grøntsager og dåsemakrel i de små butikker der findes, hvis man har råd. Og der er biblioteker, museer, bilværksteder, mobiltelefonreparatører, restauranter, sportsbutikker, pizzeriaer, og frisører. Mange af indbyggerne har solcelle-drevet elektricitet, og mange har fjernsyn, hvor de kan se Al Jazeera og CNN.

I lejrene er der også al den armod og sygdom, som man kan forvente sig af sådan et sted. En FN-rapport rapporterede for nyligt, at 76% af indbyggerne er akut fejlnærede, og over 15% er undervægtige. "Der er en stigende mangel på mad, medicin, vand, og stort set alt andet i lejrene, hvilket

er en naturlig konsekvens af finanskrisen", fortæller saharawiernes samarbejdsminister, Brahim Mojtar, mig. Han var for nyligt i Danmark for netop at bede Danmark om hjælp, men fik ikke lovning på noget.

Så at saharawierne har skabt et under omstændighederne velfungerende samfund, med velfungerende skoler, presse, hospitaler, og en proto-demokratisk regering, der er medlem af den Afrikanske Union, er bemærkelsesværdigt.

Skrøbelig fred

Men samfundets relative succes er en ting, noget andet er at langt de fleste selvsagt gerne vil hjem. De er derfor gevaldigt trætte af FN og det internationale samfunds manglende handling på deres situation, samt blandt andet EU, EU's medlemslande, og disses firmaers rolle i konflikten, der strækker sig fra passivitet til de facto støtte af Marokkos kolonisering ved at handle med varer fra det besatte Vestsahara.

Mange saharawier, især de unge, er derfor parate til at gribe våbnene og genstarte krigen mod Marokko, fordi de ikke føler at situationen kan blive værre. "Vi ønsker blot at kunne arbejde, at tjene penge, at kunne bidrage, at gøre noget for vores egen og vores folks fremtid", fortæller det unge medlem af parlamentet, Mahfoud Salama, mig. "Og hvis de ikke kan få lov til dette er der mange mennesker der er villige til at gå i krig for at kæmpe for disse ting".

Andre, som selv har oplevet krigen, er dog mere

tilbageholdene. "Jeg mener ikke at tiden er inde til alternative metoder", siger samarbejdsminister Brahim Mojtar. "Jeg er ikke entusiastisk ved tanken om at genoptage krigen. Jeg har selv oplevet krigen og dens konsekvenser. Det har de unge mennesker ikke".

Nye toner fra EU

Alt i alt må man dog konstatere, at der er en stigende tendens i lejrene til at betragte fredsprocessen og FN's rolle i processen som fejlslagen, så hvis EU og Danmark vil undgå en krig med efterfølgende fare for flygtningestrømme imod EU's grænser, skal man nok genoverveje sin rolle i Vestsahara-konflikten.

Og der er tegn på at dette kunne være ved at ske. Udenrigsudvalget vedtog i hvert fald en officiel beretning om Vestsahara den 10. maj, med et stort flertal af folketingets partier bag, hvilket man kunne se som et forsigtigt første skridt hen imod en egentlig Vestsahara-politik.

I denne beretning står der blandt andet at man fraråder danske offentlige institutioner og virksomheder at handle med varer fra Vestsahara, at man støtter saharawiernes krav på en folkeafstemning om uafhængighed, at FN's fredsmission MINURSO skal kunne overvåge menneskerettighedssituationen i Vestsahara, samt at man skal overveje at støtte de over 150.000 saharawier i lejrene økonomisk.

Dette er positivt, og et skridt i den rigtige retning,

men ikke nok til for alvor at gøre en forskel. Hvis man derimod også turde kritisere Marokko's besættelse og menneskerettighedsbrud mere direkte og offentligt, også i EU- og FN-sammenhæng, presse EU til at droppe handelsaftaler med Marokko der inkluderer det besatte Vestsahara, samt anerkendte Vestsaharas eksilregering, SADR, som er medlem af den Afrikanske Union, ville det nok gøre en langt større forskel.

Man ville så for en gangs skyld kunne være med til at stoppe en potentiel krig, i stedet for enten at være med til at starte en, eller forsøge at stoppe en der allerede var i gang.

Peter Kenworthy er journalist og cand.scient.soc. Han var i flygtningelejrene nær Tindouf i slutningen af april, og har tidligere skrevet adskillige artikler om Vestsahara-konflikten.

Aktivisten Poul Møller

Venstrefløjens mistede en stor aktivist, da Poul Møller døde d. 28. oktober 2014 85 år gammel. Gaia vil gerne supplere de mange nekrologer med to anekdoter fra Poul Møllers politiske liv. Anekdoterne er fra to forskellige kampe, som Poul Møller deltog i, men hans dedikation, mod og humor går igen og tegner billedet af en utrættelig aktivist, der levede for kampen.

Den algierske befrielseskamp:

Poul Møller var med i en lille gruppe af danske revolutionære socialister, der fra 1958 til 1962 udførte internationalt solidaritetsarbejde til støtte for den algierske befrielseskamp. Det var ikke helt ufarligt, da franske tropper dræbte omkring en million algiere, mens krigen rasede i den Nordafrikanske ørkenstat, samtidig med at en specialgruppe kaldet "Den Røde Hånd" under den franske efterretningstjeneste likviderede Alger-venner rundt om i Europa.

Algerierne ville hellere have våben end danske guerillaer, og Poul Møllers lille gruppe fik derfor fremstillet reservedele, der kunne smugles til befrielsesbevægelsens lejre i de tunesiske oaser, hvor de blev skruet sammen til skydevåben. Op mod 20.000 håndvåben – heriblandt maskingeværer – fik algerierne fremstillet med hjælp fra deres danske kammerater og den trotskistiske Fjerde Internationale.

Poul Møller fortalte engang: "Det er hændt, at jeg er stødt ind i en fremmedlegionær på et værtshus. Så har det moret mig at fortælle ham om, hvor glad jeg var for, jeg er medskyldig i, at mange af hans kammerater er blevet skudt". Manden med de rare øjne slår en bragende latter op, siger "skål" og svinger et glas med spansk Jerez-sherry op i luften.

Oprør" og terrorlovene

Vi har været med i den kampagne og forening, der hed "Oprør", som havde til mål at udfordre de danske terrorlove efter d. 11. september 2001.

Det har været en stor glæde, at Poul var med sammen med os. Og en gave.

Det var hurtigt tydeligt, hvor meget erfaring, der med Poul trådte ind ad døren.

Vi ville protestere ved åbent at støtte FARC i Colombia og PFLP i Palæstina for at vise, at frihedskæmpere ikke er terrorister. Det var der jo ikke så meget nyt i – det nye var, at det pludselig var blevet forbudt.

Så vi ville gøre det på en fræk og frygtløs måde, helst uden at komme i fængsel eller skade kampen. Vi vil bare nævne to måder, som Poul bidrog til dét på:

For det første besluttede Poul for egen regning, lige da kampagnen var begyndt, og han tilfældigvis fyldte 75 år, at han ville holde en støttefest, og pengene fra den skulle sendes til PFLP. Ikke så meget snak. Poul tog slæbet. Og tog besøget fra PET med et smil uden at være bange for noget.

For det andet så var Poul på trods af sin høje alder et frisk pust. Det var umuligt at være modløs i hans selskab. På et tidspunkt hvor det hele så utrolig besværligt ud, og det var svært at bevare glimtet i øjet, fordi vi følte Colombias præsident og Israels ambassadør og PET og Lene Espersen ånde os i nakken, grinede Poul og sagde: "Ja, det gør det sværere og sværere at lave politik. Men det bliver også sjovere og sjovere!"

Poul var et mangfoldigt pejlemærke. Både for de unge og for dem der var nye.

Uddrag af "Oprørs" begravelsestale til Poul Møller

Krise til opstand

Anmeldelse: Bogen: Krise til opstand udgør et vigtigt brud med venstrefløjens traditionelle analysekultur. Og det gør det til en både meget interessant og meget vigtigt bog for alle der beskæftiger sig teoretisk og praktisk med antikapitalistisk politik.

AF DANIEL MADSEN, FORLAGET NEMO

Med bogen *Krise til opstand* forsøger Mikkel Bolt at vække en tabt tradition for holistisk marxistisk analysetilgang til live igen. En af grundene til at venstrefløjens i sin tid i det store og hele gik væk fra dette, var den dogmatisme som ofte fulgte med til "forklaringen på verdens nuværende tilstand". Den dogmatisme undgår Mikkel Bolt flot i bogen. Både ved flere steder, at erkende sine egne teoretiske begrænsninger og ved at lade læseren sidde med åbne spørgsmål, samt undlade at spå om fremtiden, men snarere fremstille forskellige scenarier.

Nyt grundlag for diskussion

Med bogen søger Mikkel Bolt med egne ord, at "skabe et grundlag for en diskussion af krisen, dens baggrund og den mulige overvindelse af den i en revolution." På den måde bliver bogen et udgangspunkt for læserens egen videre analyse, og man kan håbe på at andre vil tage udfordringen op og manglefoldiggøre deres tanker om emnet i en ligeså åben form. Den ambitiøse bog forsøger intet mindre end at forklare den nuværende kapitalistiske krise og hvilke potentialer for skabelsen af et nyt handlende kritisk subjekt, der ligger i de nuværende oprør.

Står vi midt i en ny global oprørsbølge?

Udover en analyse af kapitalismens nuværende tilstand, som er dybt præget finans-, fødevare-, og klimakriser, sætter Mikkel Bolt de mange nye oprør som har fundet sted, i relation til hinanden. Lige fra det arabiske forår, generalstrejkerne i Grækenland, Los Indignados i Spanien og naturligvis til Occupy i USA. Pointen er, at selvom der er store lokale forskelle, så er de alle en reaktion på en global systemkrise som giver forskellige udslag alt efter hvor i verden man befinder sig. Det betyder at de hænger sammen og interagerer; de låner aktionsformer (okkupering af centrale pladser), begreber (de 99%, real democracy), udtryk (Guy Fawkes masken)

af hinanden. Den nye oprørsbølge er ikke nogen garant for egentlig grundlæggende, sociale forandringer: oprørerne kan spores over i parlamentarisme, sektarisme, religiøs fanatisme etc., men ki- men lægges til at et nyt reelt agerende kritisk subjekt kan dannes.

Hvem tager over for arbejderklassen?

Fra industrialiseringens opkomst og frem til 1970'erne var det agerende kritiske subjekt arbejderklassen, der tog kampen op mod den systematiske kapitalisme. Sidenhen har dette subjekt ikke haft den samme gennemslagskraft som tidligere, og hvem der nu skal tage kampen op og hvordan, er da også det spørgsmål den sidste fjerdedel af bogen er dedikeret til. Her præsenterer Bolt en række samtidige teoretikeres bud på dette spørgsmål, blandt andet Zizek og forfatterparret Hardt og Negri. De bliver alle præsenteret med kritiske briller og skaber et grundlag som læseren med fordel kan bygge videre på i sin egen globale analyse.

Gældskapitalisme som redningskrans

Problemerne med at analysere totaliteten står i kø, og mest nærliggende er det at tage fat i alle de aspekter som en holistisk analyse må undlade. I sin søgen efter årsagerne til den nuværende kapitalistiske krise benytter Mikkel Bolt sig af Robert Brenners teori om gældskapitalisme. Ifølge Brenner har kapitalismen lykkedes med at overvinde sine kriser gennem indførelsen af gældskapitalisme hvor vestlige arbejdere får adgang til forbrug igennem lån, således at kapitalisterne kommer af med deres produkter og samtidigt kunne arbejdernes revolutionære tendenser afværges med en umiddelbar forhøjet levestandard.

Holisme kan ikke stå alene

Det er meget plausibelt at Brenners teori forklarer kapitalismens udvikling de sidste tredive år, eller i hvert fald noget af den, men der er også andre samtidige forklaringer på det kapitalistiske systems nuværende indretning end Brenners teori som primært fokuserer på finansverdenen; man kunne f.eks. også tage afsæt i en imperialismeanalyse (forholdet mellem Nord og Syd) eller et helt tredje sted. På samme måde forsvinder andre nuancer eller forklaringer når man går i gang med at tegne de store linjer: glemmer vi de interne modsætningsforhold imellem f.eks. mænd og kvinder? eller hvad med de mennesker som deltog i Occupy i USA som globalt set er en del af de 1 % rigeste - hvor meget har de

reelt tilfælles med oprørerne i Mellemøsten? Dette er legitime kritipunkter mod denne type analyser, men de daglige analyser nyder godt af at blive suppleret og sat i kontekst gennem de holistiske analyser som Bolt fremsætter.

Vi skal turde sige revolution

Det er for tidligt at sige om Det Arabiske Forår, Occupy, oprøret i Sydeuropa og senest i Tyrkiet og Brasilien kun var et lille bump på vejen for det globale hegemoni, eller om det er starten til noget større, men hvis oprøret fortsætter er der brug for at de store analyser sætter vores kampe i et globalt perspektiv. Mikkel Bolt hører til de få danskere i dag, der tør at bruge store ord som revolution, klassekamp og kapitalisme. Det er noget de færreste i Danmark tør. Ikke af frygt for statens repression, men af frygt for at virke latterlig eller drømmende. Bogens forfatter gør det dog på et sådant akademisk niveau, og med en sådan professionalisme, at det ikke virker verdensfjernt. Indtil videre har ingen politikere, økonomer eller eksperter dog kunne komme med et realistisk bud på hvordan den kapitalistiske økonomi skal løse dets to største og modstridende kriser: at skabe jobs og velstand til den stadigt voksende menneskemasse som er blevet overflødige for den kapitalistiske produktion, samtidigt med at slide betydeligt mindre på jordens ressourcer, klima og miljø. Globalt set rummer de mange oprør, om ikke andet, muligheden for skabelsen af en anden verden.

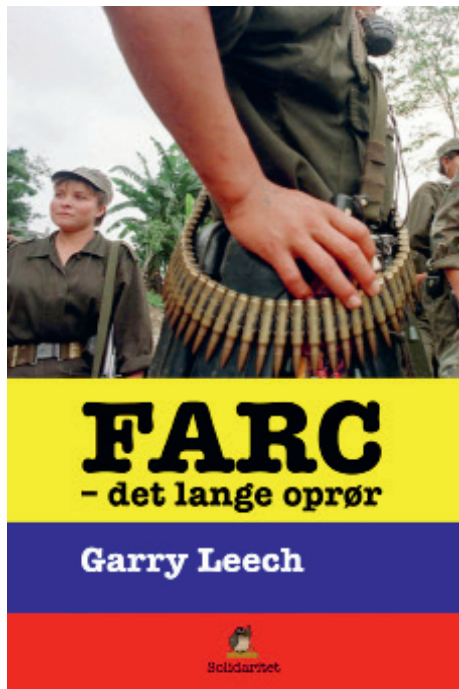
Krise til opstand - Noter om det igangværende sammenbrud
Skrevet af: Mikkel Bolt, forfatter og kunsthistoriker.
Forlag: Antipyrene
udgivet år 2013
186 sider.
pris 160 kr.
Kan købes i Solidaritetsbutikken.

Spændende læsning:

Efter USA's lancerede sin krig mod terror har alverdens regimer brugt dette som anledning til at terrorstemple al modstand og oprør. De danske regeringer har underlagt sig USA's udenrigspolitiske mål, og det har blandt andet betydet terrorstempling af palæstinensisk modstand mod besættelse, og kurdisk og colombiansk oprør mod undertrykkelse. Ikke bare den danske stat og domstole, men også de fleste medier har fulgt USA's linje, og derfor har ensidighed og uvidenhed været fremherskende. Derfor falder denne bog på et særdeles tørt sted.

Bogens forfatter, Gerry Leach, er den udenforstående journalist der har det mest indgående kendskab til FARC. Og han giver en forklaring på hvorfor FARC nu i 50 år har ført guerilla-krig, og hvorfor FARC ikke forsvinder, selvom FARC adskillige gange er blevet erklæret som slået. Forklaringen er ganske enkel, at det ikke er FARC der bestemmer hvorledes den politiske modstand kan eksistere. Colombia har verdens største antal internt fordrevne og er præget af ekstrem ulighed og undertrykkelse. Ved udgivelsen af denne bog er fredsforhandlinger mellem Colombias regering og FARC foregået gennem nu et år. FARC har tidligere vist vilje til at lade våbnene hvile. Det skete i 1985 hvor FARC indgik i valg ved Unión Patriótica og fik valg til byråd og parlament. Efterfølgende blev stort set alle parlamentarikere slået ihjel af regeringstøttede dødspatroljer – 5.000 døde. At forestille sig, at den colombianske stat vil tillade en demokratisk opposition, kan være svært. Drab og undertrykkelse hører stadig til dagens orden i Colombia. Dertil kommer at Colombia er USA's nærmeste, nogen vil måske sige eneste, ven i Sydamerika. Og vil næppe tillade at miste kontrollen over Colombia.

Når der alligevel er grund til et forsigtigt håb skyldes det andre forhold. Det første er naturligvis, at FARC igen og med diplomatisk snilde, er vedholdende i fredsforhandlingerne. Det andet er, at der længe har blæst nye vinde i Sydamerika. USA-støttede diktaturer er faldet og en politisk broget samling af lande hævder deres selvstændighed ifht. USA, og ønsker at også Colombias politiske liv demokratiseres. Det tredje er et mere usikkert kort; Colombias herskende klasse består af forskellige dele – ligesom det gælder andre lande – og dele af det ønsker fred. Det fjerde er det stærkeste kort: de folkelige bevægelser.

Garry Leach: FARC – det lange oprør
220 sider, Solidaritet, juni 2015, pris: 100 kr., fås i IF's butik, eller på www.solidaritet.dk

Tema-hæftet kan købes i Demos' butik eller på deres hjemmeside: www.demos.dk for 98,-

Foreningen Demos arbejder med at dokumentere og informere om højrefløjens aktiviteter både nationalt og international. Forlaget Demos blev oprettet i 1967.

Ny udgivelse: Det store magtspil – med Ukraine i fokus

Har du brug for at få en anden vinkel på det, der sker i Ukraine, er Demos' nye tema-hæfte et godt sted at starte. Hæftet giver læseren et fint overblik over Ukraines historie og Vestens oprustning mod Øst.

Forlaget og Foreningen Demos sætter med deres nye udgivelse fokus på, hvordan rivaliseringen mellem USA og NATO/ EU på den ene side og Rusland på den anden side har haft indflydelse på den aktuelle konflikt i Ukraine. Mens vestlige medier har gjort Rusland til hovedskurk, vender Demos søgelyset mod Vestens rolle som den offensive og ekspansive part i konflikten. Interessant læsning, der giver et mere nuanceret indblik i den forholdsvis nye stat Ukraine. Og endelig påpeger Demos også – med Ukraine som eksempel – at den kapitalistiske markedsøkonomi ikke nødvendigvis er opskriften på demokratisering, fred og velfærd.

Aktivisme

Internationalt Forum (IF) arbejder på at styrke det internationale solidaritetsarbejde, og det kan ses på IF's lokalgrupper, der er i fuld firspring med en generel øget aktivitet.

GAIA har talt med to nye lokale aktivister fra henholdsvis København og Ålborg om, hvad de laver i deres lokalgruppe, og hvorfor de har valgt at være aktive i IF.

Det handler om at forandre verden

Oscar Hvelpelund er 20 år og arbejder som postbud i Ålborg. Han er ny aktivist i IFs lokalgruppe, men har været medlem i en del år før.

Jeg blev ringet op på et tidspunkt og spurgt, om jeg ville komme til møde, og derefter blev jeg aktiv. Nu er jeg blevet valgt som lokalgruppens repræsentant i IFs styrelse.

Bjørk Nørregård Andersen er ligesom Oscar ny IF-aktivist. Hun er 17 år, går i 3.g og er aktivt medlem i IF's lokalgruppe i København, hvor hun for nylig har været med til at starte det nye initiativ Aktivismeakademiet.

Både Bjørk og Oscar er begge aktive i IF for at forandre verden. For Oscar handler arbejdet i IF om at skabe opmærksomhed om, hvad der foregår ude i verden, og bruge de kompetencer man har til at hjælpe andre folk.

Bjørk ser sig som værende på en slags politisk rejse, hvor hun prøver at finde ud af, hvad hendes rolle og forpligtigelse er, nu man er så privilegeret i forhold til så mange andre.

- Det handler for mig om at finde ud af, hvordan verden kan blive lige - i hvert fald hvordan man bedst arbejder i den retning.

Væk fra nødhjælpstankegangen

Bjørk valgte at blive medlem af IF efter at have været til en række møder afholdt af Internationalt Forum. Blandt andet et møde, hvor man diskuterede forskellen på NGO-arbejde versus anti-imperialistisk solidaritetsarbejde. - Det var interessante møder, og da jeg i forvejen var kritisk over for nødhjælpstankegangen, fandt jeg ud af, at jeg er enig i, at IFs måde at arbejde på bedst kan betale sig.

En ting, som Bjørk til gengæld fandt svært ved møderne, var de efterfølgende diskussioner, hvor det fortrinsvis var folk, der havde været aktive i mange år, der talte.

Det er en af grundene til, at hun sammen med ca. fem andre medlemmer af IF København er gået sammen om at lave aktivismeakademiet, hvor målgruppen fortrinsvis er helt unge aktivister, og hvor alting bliver forklaret helt fra bunden.

I første omgang har de arrangeret et forløb med

oplægs- og diskussionsaftener, der sætter fokus på, hvordan man laver international solidaritet i praksis med et særligt fokus på boykot som aktionsmiddel. Blandt andet har de afholdt arrangementer med oplægsholdere fra Boykot G4S og erfaringer fra boykot mod Sydafrikas apartheid. De har også arrangeret en workshop i, hvordan man skriver læserbreve.

- På fremtidsplan har vi snakket om at gå mere ind i diskussionen om nødhjælp med en kritisk tilgang til, hvordan man hjælper fattige i verden, og samtidig se på mulige alternativer der kan tænkes mere anti-kapitalistisk og anti-imperialistisk.

Bombning af Gaza og filippinske bønder

Oscar fortæller, at lokalgruppen i Ålborg afholder planlægningsmøder minimum engang om ugen, hvor de blandt andet planlægger offentlige møder med internationale gæster.

- Her kommer folk med deres idéer til aktiviteter, og så snakker vi sammen om, hvad hele lokalgruppen kan byde ind med.

Lokalgruppens aktiviteter spænder vidt. Blandt andet har IF Ålborg haft besøg af en journalist, der var i GAZA og dækkede Israels bombeangreb. Til et andet offentligt arrangement gav repræsentanter fra den filippinske bonde- og fredsbevægelse deres erfaringer med at gøre filippinske fattige unge politisk aktive.

De offentlige arrangementer foregår forskellige steder i Ålborg, herunder et arrangement i den lokale afdeling af 3F om thailandske tekstilarbejderes kamp for bedre forhold. Noget som Oscar ser som en god måde at møde nye folk på.

Det er altid spændende at lave nogle arrangementer, hvor man møder folk, som man ellers ikke ville have snakket med. Vi håber også, at vi gennem vores aktiviteter får flere til at blive medlemmer og aktive i lokalgruppearbejdet.

Se hvordan du selv kan blive aktiv i
Internationalt Forum på hjemmesiden
internationaltforum.dk

Afsender:
Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N

**Arbejdernes internationale kampdag 1.maj
har Internationalt Forum boder
ved disse arrangementer i
Fælledparken i københavn.**

Kom og hils på!

